

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΑΘΟΜΕΝ.

ΕΤΟΣ Η'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1860.

ΑΡΙΘ. 180.

Συνδρ. έτησ εν Έλλάδι Δρ. 1.]
 » » » Έξωτερικῶ » 2.]

ΑΗΘΡΟΜΙΣΙΣ

Έν δδφ Έρμου ἀριθ. 79.

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν
 ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς
 τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Κέτρον τὸ Παρδεισάκιον.

Ὀὕτως ὀνομάζεται τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι ὠ-
 ραῖον δένδρον, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην
 ἐκ τοῦ καρποῦ, ὅστις ὀνομάζεται ἡ ἀπηγορευμένη
 νος καρπός, ἐκ τινος παραδόσεως, ἐπικρατούσης
 ἐν Κεϋλάνῃ, ἔπου τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι αὐτοφυές,
 ὅτι οὗτος ἦτο ὁ καρπός ὃ ἀπαγορευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ
 εἰς τοὺς πρωτοπλάστους πρὸς ὁποστήριξιν δὲ τοῦ μύθου

τοῦτου δεκνύουσιν ἐντομήν τινα διπάρχουσαν εἰς αὐτὸν τὸν
 καρπὸν, ἥτις, λέγουσιν, φέρει εἰσὶ τὰ ἔχη τῶν δδόντων
 τῆς Εὔας! Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ καρπός εἶναι δηλητηριώδης,
 δὲν ἠδόνατο νὰ ἦναι καλὸς πρὸς τροφήν, ἐκτὸς ἂν ὀ-
 ποθέσωμεν, ὅτι τὸ δάγκασμα τῆς Εὔας μετέβαλε καὶ
 τὴν φύσιν του!

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου
 ἐκείνης θεωροῦν τὸ δένδρον μὲ μεγάλον σεβασμὸν, ἂν
 καὶ ὁ καρπός του, ὡς προσίπομεν, ἔχει ὁσμὴν καὶ
 γεῦσιν ναυτιώδη.

Τύπος ἐπιζῶν τοῦ γένους διαρκῶς ὁ Ἀδάμ κεῖται,
 καὶ τὸ ζῶν παράδειγμά του πιστῶς ἕκαστος μιμνῆται
 καὶ τὴν φύσιν του δεκνύει.

Ὡς αὐτὸς φεύγομεν πάντες τοῦ Θεοῦ τὴν παρουσίαν,
 τρέπομεν εἰς τὴν φωνὴν του καὶ τὴν δικαιοκρισίαν,
 πλὴν ἑλπίς μᾶς ἐπισχέει.

Ὁ Θεὸς ἐχθρὸς δὲν εἶναι, ἀλλὰ φίλος τοῦ ἀνθρώπου
 τοῦτο ἔδειξεν Ἐκεῖνος δι' ἐνὸς θαυμαστοῦ τρόπου,
 τὴν ἀγάπην ἀποδείξας.

Τὸν Χριστὸν ἐν μορφῇ δούλου εἰς τὴν γῆν καταβίβζει,
 καὶ αὐτὸς Πλάστην καὶ πλάσμα ὡς μεστῆς σομβιβάζει,
 ἐντελῶς τὴν ἔχθραν λύσας.

Ἔστειλεν αὐτὸν νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τοὺς τεθνεῶτας,
 νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ πάντας τοὺς ἀπολωλότας
 καὶ αἰωνίους αἰχμαλώτους.

Ἐξάλειψεν τὴν κατάραν, καὶ ἀπογομῶν τὸν Ἀδὴν,
 καὶ τοῦ ὄφρουσ συντρίβων τὸ κρανίον, καὶ τὴν πλάγην
 ἀφρων ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Θεὸς τῆς εὐσπλαγχνίας, ὅστις ἴδεις τὸν Υἱόν σου,
 ἵνα μὴ τις ἀποθῆνῃ ἀλλὰ ἕκαστον πιστόν σου
 τέκνον δι' αὐτοῦ νὰ ζῆσῃ.

Δός μας δόναμιν νὰ ζῶμεν εἰς αὐτὸν ἀναποσπάστως,
 καὶ τὸ ἄγιόν του αἶμα νὰ κηρύττωμεν ἀπαύστως
 ἵκανόν πάντας νὰ σώσῃ!

Α.

Ἀγαμέμνων.

Ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ καὶ Ἀτρεΐδης ὀνομαζόμενος, ἦτο υἱὸς τοῦ Πλεισθένης καὶ ἑγγονος τοῦ Ἀτρείου βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, ἑγγόνου τοῦ Πέλοπος.

Ὁ Ἀγαμέμνων ἦτο, ὡς φαίνεται, ὁ ἰσχυρότατος καὶ πλουσιώτατος ἡγεμῶν ὄχι μόνον τῆς Πελοποννήσου,

ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τρωάδος, καταχρασθεὶς τῆς φιλοξενίας τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀγαμέμνωνος Μενελάου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀπεπλάνησε τὴν σύζυγόν του Ἑλένη εἰς τὴν Τρωάδα, ὁ Ἀγαμέμνων ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Τρωάδος παρκαλιθεύμενος ὑπὸ τῶν ἐπισημοτάτων ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ὡς λ. χ. τοῦ Νέστορος, βασιλέως τῆς Πύλου, τοῦ Ὀδυσσεύς βασιλέως τῆς Ἰθάκης, τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ Διομήδους καὶ ἄλλων.

Δυστυχῶς διὰ τοὺς Ἕλληνας, εὐθὺς ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν Τρωάδα καὶ συνῆσαν τὰς πρώτας μάχας, αἰτινες κατὰ τὴν τότε συνθήειαν δὲν ἦσαν εἰμὴ μονομαχίαι, ὁ Ἀγαμέμνων δυσηρέστησε τὸν ἀνδρείωτατον τῶν συμμάχων του, τὸν Ἀχιλλέα, θέλησας νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν Βρισηίδα, τὴν ὅποιαν εἶχε λάβει ὡς γέρας διὰ τὴν ἀνδρείαν του.

Ἐκ τοῦτου δὲ προήλθεν ἔρις, ἣτις δὲν ἔληξε μὲν εἰς φανεράν ἔχθροπραξίαν, ἐγένετο ὅμως αἰτία τοῦ νὰ ἀπόσῃ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τῆς μάχης, καὶ οὕτω νὰ στερῆσῃ τοὺς Ἕλληνας τῆς ἀνδρείας του, ἣτις ἠδύνατο ν' ἀνταπαταχθῆ κατὰ τοῦ τρομεροῦ Ἑκτορος, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη πολλοὺς τῶν ἐπιστῆμων Ἑλλήνων ἐφόνευσεν.

Τέλος ὅμως ὁ φόνος τοῦ ἀγαπητοῦ του φίλου Πα-

τρόκλου τοσοῦτον ἐξηρέθισε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀχιλλέως, ὥστε λησμονήσας τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἔχθραν του, ἐξῆλθε κατὰ τοῦ Ἑκτορος καὶ ὑπερισχύσας τὸν κατέβαλε καὶ τὸν ἐφόνευσεν.

Ἡ Τρωάς ἐκυριεύθη κατόπιν, ἀλλ' ὁ ἀνδρείος Ἀχιλλεὺς ἐφρονεῦθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος.

Ὁ πόλεμος οὗτος διήρκει περὶ τὰ 10 ἔτη, ὁ δὲ

Ἀγαμέμνων ἐπιστρέψας οἰκίαν, ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῆς ἀπίστου συζύγου του καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς Αἰγίσθου, τὴν δολοφονίαν δὲ μὲν ταύτην ἐξελέκησεν ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρέστης φονεύσας ἀμφοτέρους τοῦτους.

Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ὑποτίθεται, ὅτι συνέβη περὶ τὰ 1200 π. Χ., τὰ δὲ ποικίλα αὐτοῦ περιστατικά ἐκτίθενται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἐν τῷ ἀθανάτῳ αὐτοῦ ποιήματι, τῇ Ἰλιάδι, τὴν ὅποιαν θὰ σπουδάσουν ὅσοι τῶν μικρῶν ἀναγνώστων μας ἐδοτήσουν νὰ μεταβοῦν εἰς τὸ Γομνάσιον.

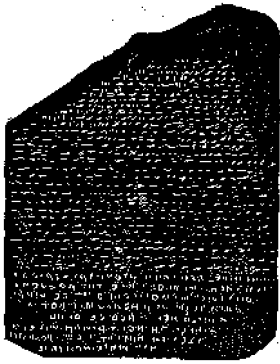
Ὁ Ἀγαμέμνων ἦτο ἀνὴρ μεγαλοπραγῆς τὸ σῶμα καὶ τὸ φρόνημα, γενναῖος δὲ καὶ τολμηρὸς εἰς τὰς μάχας· ἔβην δικαίως καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου Ἡ γ ἡ τ ω ρ λ α ὦ ν.

Ἐσχάτως ὁ παρ' ἡμῶν γνωστὸς διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς αὐτοῦ ἐρεῦνας καὶ ἀνακαλύψεις κ.

Σλήμαν, ἐνεργήσας ἀνασκαφὰς εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Μυκηνῶν, ἀνεκάλυψεν ἐντὸς πέντε τάφων διάφορα χρυσοῦ κοσμήματα, ἔπλα καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, τὰ ὅποια αὐτὸς μὲν δυσχορίζεται, ὅτι ἀνήκον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι εἶναι λείψανα τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, καὶ συμβουλευόμεν ἄλλους τοὺς ἐπισκεπτομένους τὰς Ἀθήνας νὰ υπάγωσιν εἰς τὸ Παλαιοτεχνεῖον νὰ τὰ ἴδωσιν.

Ἀγαμέμνων.

Ἡ ἐπιγραφή τῆς Ῥοσέτης.

Γράψαντες εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον περὶ τοῦ βράχου τοῦ Βεχιστάν, ἀνεφέραμεν καὶ τὴν ἐπιγραφήν τῆς Ῥοσέτης, ἣ ὅποια ἀνεκαλύφθη εἰς Αἴγυπτον, κατὰ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος. Εἶναι δὲ αὐτὴ, ὡς καὶ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ φαίνεται, λίθος μελανός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται χαραγμένα γράμματα. Τὰ γράμματα ταῦτα εἶναι τριῶν εἰδῶν τὰ μὲν ἑλληνικά, τὰ δὲ ἱερογλυφικά, δηλαδή διάφορα σχήματα ζώων καὶ ἄλλων πραγμάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει καὶ νόημα, καὶ ἐπειδὴ μετεχειρίζοντο αὐτὰ οἱ ἱερεῖς ὀνομάσθησαν ἱερογλυφικά, καὶ τὰ τελευταῖα γράμματα, ἄγνωστα ἕως τότε, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ δημῶδη ἦτοι κοινὰ γράμματα τῶν Αἰγυπτίων. Τὰ πρῶτα, δηλαδή τὰ ἑλληνικά, ὅλοι οἱ ἀρχαιολόγοι ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσουν καὶ νὰ ἐνοήσουν· τὰ δεύτερα, ἦτοι τὰ ἱερογλυφικά, ἦσαν γνωστὰ, ἀλλὰ δυσκολώτατα ἀνεγνώσκοντο καὶ ἐννοοῦντο, τὰ δὲ δημῶδη ἦσαν ἄγνωστα ἕως τότε καὶ ἀκατάληπτα.

Λαθὼν τὴν ἐπιγραφήν ταύτην ὁ κύριος Σαμπλιάν μετὰ πολλὴν μελέτην κατάρθωσε νὰ ἀνεκαλύψῃ τὸ 1799, ὅτι τὰ ἱερογλυφικά ἐσήμαινον ἀκριβῶς ὅτι καὶ τὰ ἑλληνικά. Τότε εἶπε καθ' ἑαυτὸν «πρέπει καὶ τὰ τρίτα νὰ ἔχουν τὸ αὐτὸ νόημα· δηλαδή ἡ ἐπιγραφή εἶναι ὁμοία καὶ εἰς τὰς τρεῖς γλώσσας.» Τοῦτο δὲ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐξετασθοῦν καὶ κῶτὰ καὶ ἔκτοτε ἤρχισαν νὰ ἀναγινώσκωνται καὶ νὰ ἐξηγῶνται.

Ὅπως δὲ ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐχρησίμευσε διὰ τὰ αἰγυπτιακά, τὰ ὁποῖα ἐξηγήθησαν διὰ τῶν ἑλληνικῶν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ βράχος τοῦ Βεχιστάν διὰ τὰ σφηνοειδῆ, τῶν ὁποίων παρέχουσαν ἐνταῦθα ἐν μικρῶν δεῖγμα.

Γράμματα σφηνοειδῆ.

Εἰς τὸν βράχον ἐκεῖνον τὰ Περσικά ἦσαν γνωστὰ ὅπως τὰ ἑλληνικά εἰς τὴν ἐπιγραφήν τῆς Ῥοσέτης.

ἐπειδὴ δὲ ἔλεγον ἀκριβῶς ὅτι καὶ τὰ σφηνοειδῆ, οἱ ἀρχαιολόγοι ἤρχισαν νὰ σκέπτονται πῶς νὰ ἀναγνώσουν αὐτά. Παρατηρήσαντες δὲ, ὅτι ὑπῆρχον πολλὰ κύρια ὀνόματα ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς, πρῶτον ἐξηκρίβωσαν τὴν προφορὰν αὐτῶν διὰ τῆς Περσικῆς, καὶ ἀκολούθως ἀνέλυσαν αὐτὰ εἰς τὰ σφηνοειδῆ καὶ οὕτως ἀνεκαλύψαν 100 περίπου Ἀσσυριακοὺς χαρακτῆρας, διὰ τῶν ὁποίων ἀνέγνωσαν ὅλα τὰ γράμματα. Ἡ ἀνάγνωσις ἔδειξεν, ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Ἀσσυρίων ἦτο πολὺ συγγενὴς πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑβραϊκὴν. Καὶ λοιπὸν διὰ ταύτης ἐνόησαν καὶ ἐκείνην. Τοιοῦτοτρόπως ἤλθον εἰς φῶς πολλὰ πράγματα σπουδαῖα καὶ περίεργα, τὰ ὁποῖα ἕως τότε ἦσαν ἄγνωστα καὶ μερικὰ, τῶν ὁποίων δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εἶρῃ εἰς τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, ὅστις μετέφερεν αὐτὰ καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, δημοσιεύσας τὰ θρησκευόμενα τοῦ ἀρχαίων Αἰγυπτίων, Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων.

Λαμβάνομεν δὲ καὶ ἐνταῦθα πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συστήσωμεν εἰς τὰς οἰκογενείας τοῦ Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς ὡς λίαν χρήσιμον καὶ διδακτικόν.

ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ.

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1875 τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰκόνα τινα, παριστάνουσαν τὸ Ζωδιακὸν καλούμενον φῶς, μετὰ βραχείας περιγραφῆς καὶ ἐξηγήσεως αὐτοῦ.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα ἔχουσαν ἀπεικονισμένον ἄλλο τι φυσικὸν φαινόμενον, τὸ καλούμενον βόρειον σέλας (φῶς) ὀνομάζεται δὲ βόρειον, διότι κυρίως εἰς τὰ βορεινὰ κλίματα φαίνεται ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι.

Εἶναι δὲ τῆτο κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων ἠλεκτρικὸν ἢ μαγνητικὸν φαινόμενον προερχόμενον ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν μικροσκοπικῶν μορίων ὅλης τινὸς μεταλλικῆς, ἧτις ὑπάρχει διακεχυμένη εἰς τὰ μεταξὺ τῶν πλανητῶν διαστήματα, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ ἀστρονόμοι ὀνομάζουσι ἀστρικὴν κόβιν, διότι τινὲς αὐτῶν ὑποθέτουσιν, ὅτι ἐκ τοιαύτης τινὸς κόψεως, συνισταμένης ἐκ τῶν ἀρχικῶν μονάδων ὄλων τῶν στοιχείων, τῶν αποτελούστων τὴν γῆν μας κλπ., ἔγειναν ὅλα τὰ οὐράνια σώματα.

Ὅτι δὲ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἔχει σχέσιν μὲ τὸν ἡλίον μας, ἢ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ, ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, ὅτι εἶναι φωτεινότερον καὶ παρουσιάζει λαμπρότερα χρώματα, ὅταν αἱ λεγόμεναι κηλίδες εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἡλίου ἦναι περισσότεραι. Περί τῶν κηλίδων τούτων παραπέμπομεν εἰς τὸ ἔτος

1874, μήνα Νοέμβριον τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, εἰρη-
γίνεται ἀρκετὸς λόγος περὶ αὐτῶν. Τὸ βόρειον τῆτο φῶς
ἀναφαίνεται μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου καὶ χρησιμεύει
ἐν μέρει πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἰδίως
κατὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, ὅταν αἱ
νύκτες ᾖται πολὺ μακρᾶί.

ριδος, φερούσης διάφορα χρώματα, τὰ ὅποια ἀντανα-
κλώμενα ἐπὶ τοῦ πάγου καὶ τῆς χιόνος προξενοῦν θέα-
μα μαγευτικώτατον.

Ὅτως ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ παρέχει εἰς ἡμᾶς
διὰ τοῦ φαινομένου τούτου νέαν ἐνδειξιν τῆς πανσοφίας
καὶ ἀγαθότητός του, ἣ δὲ θεωρία τῶν φυσικῶν φαινο-

Τὸ Βόρειον Σέλας.

Οἱ ἰδόντες τὸ φῶς τοῦτο περιγράφουν αὐτὸ ὡς
θέαμα ἐξαισίον ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἐν
ρίπῃ ὀφθαλμοῦ φθάνον μέχρι τοῦ Zenith, εἴτε κατα-
κορύφου σημείου, λαμβάνει δὲ διάφορα σχήματα, ὡς
λ. χ. σταλακτιτῶν, ὡς ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι, ἣ Ἐ-

μένων πρέπει νὰ διεγείρη πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μας
αἰσθήματα ἐδγνωμοσύνης, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς
Αὐτόν.

— Πρέπει νὰ καταργηται πᾶς νόμος, ἀνευ τοῦ ὁποίου εἶναι
εὐτυχέστεροι οἱ λαοί. (Κοραῖς.)

Τιβέριος.

Τὸ πλήρες ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος τούτου τῆς Ῥώμης ἦτο Τιβέριος Κλαύδιος Νέρων Καίσαρ· ἐγεννήθη δὲ τὸ 42 ἔτος π. Χ. ἐκ πατρὸς μὲν τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος, μητρὸς δὲ τῆς Λυβίας, ἦτοι μετὰ τὸν

τὰ σπέρματα πολλῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὅποια ἀνεπτόχθησαν εὐθὺς ἀφοῦ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, ἐπιθεβαιῶν οὕτω τὸ ἀξίωμα, « Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύουσι » διότι μετὰ τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐφρονεῦθησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ, ἦτο καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ τοῦ, εἰς τὴν ὅποιαν ἐχρεώσται τὸ διάδημα.

Τιβέριος 2ος αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ὑπανδρεῖθι τὸν αὐτοκράτορα Αὔγουστον.

Ὁ Τιβέριος ἦτο νέος ὠραίος καὶ πολὺ δημοτικὸς διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπισθεν τῆς φαινομένης ταύτης φυσικῆς καλλονῆς ἐνεφώλευε ψυχὴ φέρουσα

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὔγουστου (14 π. Χ.) ἀνεκράθη αὐτοκράτωρ καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐκυβέρνησεν ἠπίως καὶ δικαίως, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἔδειξε τὸν ἀληθῆ χαρακτήρα ἐκτραχεισθεὶς εἰς πολλὰ ἀνοσιουργήματα.

Πρὸς ἀκόλουτον κόρσιν τῶν παθῶν τοῦ ἀπεχώρησεν εἰς τὴν νῆσον Κραπρέαν, ἐκείθεν δὲ μετέβη εἰς τὸ ἀκρωτήριον Μικῶνου καὶ ἐκεῖ ἐπεδόθη εἰς πᾶν εἶδος ἀσωτίας.

Τελευταῖον ὅμως ἀσθενήσας βαρέως ἀπεπνίγη κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Πραιτωριανῶν στρατευμάτων, διατάξαντος νὰ ριφθοῦν ἐπ' αὐτοῦ πολλὰ σκεπάσματα.

Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ ἑσταυρώθη ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ποντίου Πιλάτου.

περιφρόνησιν, τὸν δὲ ληστρικὸν βίον καὶ αὐτὴν τὴν κλοπὴν θεωροῦν λίαν ἔντιμα.

Ἱεραπόστολός τις ἐρωτήσας Κοῦδρὸν τίνα ἐπανελθόντα ἐκ Καλκούτας, πῶς τοῦ ἐφάνη ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἰνδίας, «Ὡραία πόλις, — εἶπε, — διὰ ἀρπαγὴν!»

Τὰ τέκνα τῶν νομφεούσαι πολὺ μικρὰ 10—12 ἐτῶν, τοὺς δὲ γάμους τῶν πανηγυρίζουσι διὰ συμποσίων χορῶν καὶ μουσικῆς.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ Εὐαγγέλιον ἤρξατο ἐπ' ἐσχάτων νὰ κάμνη ἀρχαῖα προόδους.

Οικογένεια Κοῦδρων.

Οἱ Κοῦδροι.

Οἱ Κοῦδροι κατοικοῦν τὰ πρὸς νότον τῆς Μαύρης Θαλάσσης ὄρη, ἢ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἀρχαίου Πόντου, ἣτις κεῖται εἰς τὰ μεθόρια τῆς Περσίας καὶ Τουρκίας καὶ ἀριθμοῦνται εἰς 50,000 περίπου ψυχῶν, διανεμημένων εἰς 120 χωρία.

Εἶναι δὲ λαὸς ποιμενικός, κυβερνώμενος ὑπὸ διαφόρων ἀρχηγῶν, οἵτινες ἂν καὶ ἔχουν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τοὺς ὑπηκόους τῶν, πάντοτε ὅμως μεταχειρίζονται αὐτοὺς μὲ καλὸν τρόπον καὶ μὲ οἰκαιότητα, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἐλκύουσιν εἰς ἑαυτοὺς τὸ σέβας καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν.

Εἶναι δὲ ὑπερήφανοι διὰ τὴν καταγωγὴν τῶν, τὴν ἑποῖαν ἀνάγουν μέχρις αὐτοῦ τοῦ Νῶε! τούτου ἕνεκα ὀμιλοῦν καὶ φέρονται πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους μὲ

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΗΝΤΕΣ.

(Ἀθήγημα Ἑλβετικόν)

Μετάφρασις ἑλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ λυπηρὰ ἀπώλεια.

— «Σήμερον ἄρχεται ὁ χειμῶν,» — εἶπεν ὁ γέρον τὴν πρωίαν τῆς 21ης Δεκεμβρίου, ἐν ᾧ ὁ Ἰάκωβος ἐπροσπάθει νὰ ἀνάψῃ ὀλίγην φωτιὰν εἰς τὴν ἐστίαν.

— «Ὁ χειμῶν ἄρχεται!» ἐξεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος μὲ ἐκπληξὴν «ἐνόμιζον, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐβδομαδῶν εἴμεθα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος!»

— «Ἀληθῶς· διότι τὸ φῶγος καὶ ἡ χιὼν δὲν ἐρωτοῦν πότα θὰ ἔλθουν, ἀλλ' ἔρχονται, ἔταν τοῖς ἀρέσῃ,

έρχονται δὲ πολὺ πρῶτον εἰς τὰ ὄρη παρὰ εἰς τὰς κοιλάδας,» — εἶπεν ὁ γέρον, — ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον σκοπὴν νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου. Εἶπον, ἔτι σήμερον εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος, ἐπομένως ἡ βραχυτάτη ἡμέρα τοῦ ἔτους, ἀπὸ αὔριον δὲ αἱ ἡμέραι ἀρχίζουσι νὰ αὐξάνουσι, αἱ δὲ νύκτες νὰ μικρύνωνται, ὥστε καθ' ἑκάστην θὰ ἔχωμεν ὀλίγον περισσώτερον φῶς καὶ μετὰ 90 ἡμέρας τὴν Ἄνοιξιν. Ναί, Ἰάκωβε, τὴν Ἄνοιξιν μὲ πομπούκια καὶ τὰ ἄνθη τῆς — τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τὰς γλυκυίας αἰθρας τοῦ Ζεφύρου — τὴν ἄνοιξιν, ἥτις ὁ ἀνοῖξιν τὰς θύρας τοῦ κτηροστασίου καὶ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν ταύτην καὶ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας μας. Μετὰ 90 ἡμέρας, τέκνον μου, ἴσως θὰ βουηθῶμεν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν κοιλάδα, ὅπου κεῖται ἡ οἰκία μας μὲ ὄλους τοὺς ἀγαπητοὺς μας συγγενεῖς.

— «Ἐυνενῆντα ἡμέραι, παππῶ, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — εἶναι πολὺ, παραπολὺ μακρὸς χρόνος — ἐπιθύμου νὰ εἶχον παρέλθει!»

— «Θὰ ἀπεράσῃς, ὅπως πολλοὶ ἄλλαι ἡμέραι παρήλθον καὶ τόσον ταχύτερον, ὅσον γενναύτεροι φανώμεν ἡμεῖς· πρέπει δὲ νὰ σκεφθῶμεν ὅπως ἐλεύθωμεν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ μικρύνωμεν αὐτὰς ἀναμφιβόλως ἢ ἐργασία κάμνει τὸν καιρὸν νὰ παράρχεται πολὺ ταχέως,» — εἶπεν ὁ γέρον.

— «Θὰ ἐργάζωμαι εὐχαρίστως, — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, — ἀλλὰ καθὼς ἤξεύρεις ἐξεῖθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀπερνῶμεν πολλὰς ὄρας τὴν ἡμέραν χωρὶς φῶς, ὥστε δὲν θὰ ἠμποροῦμεν νὰ ἐργαζώμεθα εἰς τὸ σκότος.»

— «Ποῖος ἤξεύρει!» εἶπεν ὁ γέρον. «Ἡμεῖς εὐροσκόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δυστυχεῖς τυφλοὶ, καὶ ὅμως καὶ αὐτοὶ γνωρίζουσι νὰ κατασκευάζουσι πολλὰ πράγματα, ἢ ἐντέλεια τῶν ὁποίων διεγείρει τὸν θαυμασμόν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι βλέπουσι. Ἄς προσπαθῶμεν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν.»

Ὁ Ἰάκωβος ἐνόησε τὸν γέροντα καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ σκότος μὲ τὰ φαθάνια του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐπέτυχε πολὺ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως τὸ ἔργον ἐγένετο κατὰ μικρὸν εὐκολώτερον, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας κατάρθασεν νὰ κλέβῃ ἐπίσης καλῶς εἰς τὸ σκότος, ὡς καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ φωτός.

Τέλος τὰ Χριστούγεννα ἐφθασαν, ἀλλὰ διὰ τοὺς δύο τούτους δὲν ἦτο ἡμέρα χαρᾶς. Ἡ ἐνθόμησης τῶν δώρων, τῆς μουσικῆς, τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς χαρᾶς καθίσταν τὴν θέσιν των πολὺ ὀχληροτέραν, ἀλλ' οὐδὲ ὁ γέρον, οὔτε ὁ Ἰάκωβος ἤνοιξαν τὸ στόμα του νὰ παραπονεθοῦν, ἀλλὰ διήλθον τὴν ἡμέραν συνομιλοῦντες περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἤδη νέα λύπη ἠγγέρθη, ἥτις κατέστησε τὸν Ἰάκωβον λίαν περίφροντα. Ὁ γέρον ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ πόνοσιν πᾶσι ὄλον τὸ σῶμα ὁ δὲ Ἰάκωβος, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤρχισε νὰ φοβῆται, ὅτι ὁ ἀγαπητός του παπποῦς ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ τότε τί θὰ ἔκαμινεν αὐτὸς μόνος εἰς τὸν τάφον ἐκεῖνον;

(ἀκολουθεῖ.)

Διαφορὰ μετὰ τοῦ διδασκάλου καὶ δασκάλου.

Ἐάν καὶ μία συλλαβὴ τοὺς δύο διακρίνει,
Ὅμως αὐτὴ ἡ συλλαβὴ οὐσιωδῶς βαρύνει.
Ἀπέχει δὲ ὁ Δάσκαλος πολὺ τοῦ Διδασκάλου.
Ὅσον τῆς σφαίρας κόλος εἰς κείταν μακρὸν τοῦ ἄλλου.
Ὅσον ἡ γῆ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διαφέρει ἴσως,
Ὅσον τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς, ὁ ἔρος καὶ τὸ μῖσος,
Τὸ ψεῦδος κ' ἡ ἀλήθεια, Παράδεισος καὶ Ἄδης.
Ὁ Δάσκαλος φοροδεχῆς, ἢ γαῖρος καὶ αὐθάδης,
Σκοπὸν του ἔχων κύριον τὴν ἀρχιρολογίαν,
Πωλεῖ ὡς ἄλλος κἀπληθὺς τὴν νόσον του σοφίαν.
Μαστίζων μὲ τὰς λέξεις του καὶ τὰς μισοστιγμὰς του
Τὸν νοῦν σου, φθείρει τὴν ψυχὴν, ἢν ἡ πνοὴ τοῦ Πλάστου
Ἐκόσμησε μετ' ἠθικοῦ καὶ ἐναρέτου πλοῦτου,
Κ' ἐν ὄργανον τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου.
Ὁ δὲ Διδάσκαλος, λαμπρὰς φωτίζουσα τὰ βάθη,
Ὅπου φωλεοῦσιν ἄγρια ἐν τῇ ψυχῇ μας πάθη,
Ἐσῶ ἡμῶν ἀνεπαρκῆ θέας καὶ ἐννοίας,
Δὲ ὦν θὰ διαπρέψωμεν ἐντός τῆς κοινότητος.
Πρὸς σεβασμῶς, γλυκύς, μᾶς ἔλκει, μᾶς μαγεθεῖ,
Κ' εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς αὐτὸς μᾶς συνοδεῖ.
Πρὸς πᾶν γενναῖον φρόνημα αὐτὸς μᾶς ἀνοφθεῖ,
Τὸν νοῦν καλλῶνει, τὴν ψυχὴν δι' ἀρετῶν μορφθεῖ,
Καὶ δεῖκνυ' ἀφιλοκαρδῶς ὡς πλάστης τοῦ νοῦς μας,
Πατήρ σεβασμιώτερος τοῦ φυσικοῦ πατρὸς μας.
Ὅπου δ' ἡ ἀνοία ἐσθρὸν τὸ στάδιον ἀνοίγει
Ἐπάρχει Δάσκαλοι πολλοὶ Διδάσκαλοι δ' ὀλίγοι
Κ' ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, εὐδαιμόν' εἶναι κ' ὅσοι
Ὅς ἀληθεῖς Διδάσκαλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα ζῶσι.

Θ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Ἡ Ἄνοιξις.

Ὁ ζωογόνος Ἄνοιξις, χαριεστῆτι ὄρα,
Νεότης τοῦ ἐναντοῦ, τῆς φύσεως ἄκρῃ!
Οἱ ἐκλεκτοὶ σου ζήφυροι, ὡς ἐκλεκτοὶ ζωγράφου,
Πολυειδῶς ἐποικίλῃν τὸ δροσερὸ χωράφι,
Μοσχοβολοὶ ἠδύσμοι, βασιλικὸς μυρίζει,
Εἰς τὸν ἄερα φέρεται, καὶ τὸν ἀρωματίζει,
Ὁ οὐρανὸς ἐτέλασεν, ἡ θάλασσα ἐχάρη,
Θεῖα φαῖδρότης πρόδηλος εἰς ἅλα ἐνεσπάρη.
Οἱ ναῦται εἰς τὰ πλοῖα των τὴν ἀγκυρὰν ἐπῆραν,
Κ' ἐτοίμως ἀρμενίζοντες, ἀρμένως παίζουσι ὄραν.

Α.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Είς τὰ παράλια τῆς Ἀλάσκας, χώρα κεκλιμένη εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχει ἔχθρις θ περίπου δακτύλων τὸ μήκος σχεδὸν διαφανῆς καὶ πολλὸ γλυκὺ. Τὸν ἔχθρον τοῦτον οἱ ἀυτόχθονες Ἀμερικανοὶ ἐχθαίρουσι, ὅπως ἡμεῖς τοὺς τσίφρους, καὶ ἵπεται τὸν μεταχειρίζονται ὡς κηρίον, διδοὶ δὲ φλόγα ἰσχυράν, τὴν ὅπου ὁ ἄνεμος δὲν δύναται νὰ σβύσῃ.

— Τρεῖς ὑπάρχουσι τάξεις ἐργατῶν καὶ μόνον τρεῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον 1) Οἱ καταστροφεῖς, 2) οἱ ἀνορθῶται καὶ 3) οἱ μίμοι. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ ἐπιτυχεστάτοι, οἱ δευτέροι οἱ μάλλον ἀδικαίητοι, ἀλλ' οἱ τρίτοι ἀποτελοῦσι τὸ μέγιστον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ δευτέρα εἶναι ἡ καλλίστη καὶ ἀφελιμωτάτη.

— Ἡ Σενική αὐτοκρατορία εἶναι τὸ ἀρχαιότατον ἔθνος τοῦ κόσμου — περιέχει δὲ πληθυσμὸν περὶ τὰ 450 ἑκατομμύρια ψυχῶν.

— Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος αἰῶνος ὑπῆρχον καθ' ἕνα τὸν κόσμον 3,000,000 ἀντίτυπα τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἕκαστε ἢ Ἀγγλικῆ καὶ Ἀμερικανικῆ Βιβλικῆ Ἑσαφία, ἐτίπωσαν περὶ τὰ 116,000,000.

— Ὁ Δοῦξ Θεόδωρος τῆς Βαυαρίας λαβὼν τὸ δέπλωμα ἱατροῦ εἰς τὴν Πανεπιστημίῳν τῆς Γερμανίας εἶναι ὁ πρῶτος ἐξ ἡμερομετῶν αἰῶν, ὅστις ἀπεράσισε νὰ μετέλθῃ τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα! Πῶδ' ἄνθρωπος ἄνθρωπος!

— Ἰταλοῦνται, ὅτι ὑπάρχουν καθ' ἕνα τὸν κόσμον ὑπερὶ τὰς 26,000 ἀδελφῶν τοῦ εὐλαίου!

— Κόριός τις ἐν Βεστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα γαλλιστὶ καὶ ἄλλην μὲ τὴν ἀριστεράν ἄγγλιστὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὥστε ὁ διωχυρισμὸς ὅτι δὲν δύναται νὰ κάμῃ δύο πράγματα εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, δὲν εἶναι πλέον ἀληθές.

— Ὅσοι φθείρουσι τὴν ὑγιάν των δι' ἀκατακάθαρτα καὶ ἀκάθαρτα βίω, γίνονται ἔχι ἀλιγώτερον ἀυτόχθονες ἐκείνων, οἱ ὅποιοι κραιμῶνται, ἢ πληθεύονται, ἢ ἄλλως πως ἀφαιροῦσι τὴν ζωὴν των.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθέντων κομητῶν ὑπολογίζεται εἰς 170 περίπου.

— Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μόλας Παυλίνος λέγεται, ὅτι εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς κηδύνων.

— Ὁ σχολαστικὸς Ἀββᾶς Πορνέτος, Γάλλος τὴν καταγωγὴν ἔγραψε περὶ ἑαυτοῦ τὸ ἐξῆς ἐπιτύμβιον:

Ἰπῆρξα μέγας κτενιστὴς πεζῶν καὶ ποιημάτων
Στὴν τέχνην δὲ ἐβάθυνα τῶν τόνων καὶ κομμάτων.
Ἐστάθμισα καὶ ἤνοιξα τῶν γνώσεων τοὺς δρόμους
Καὶ περὶ τοῦ Λακωνισμοῦ συνέγραφα τρεῖς τῆρους.

Αἴνεγμα.

Εἶμαι σύνθετον ἐκ δύο λέξεων σημαντικῶν
Ὀκτωμόδος ὅ τὴν πρώτην εἶμαι ἀγαθὸν τε καὶ κακὸν,
Ἐ τὴν δευτέραν δὲ Δεσπότης δικαίος, πλὴν ἀσπληρὸς.
Καὶ α' τὸ ἕνα θεωροῦμαι ἕνας ἄγριος φουρβός.
Τὸ τί εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι ἄπειρα μὲ τραγυδοῦν
Ἐ τὰ ὑπόγεια νὰ πέσουν ὄσοι δὲν μὲ ἔγνωσαν.

Ἀπὸ τῆς ἀκροστιχίς.

Συνίσταται ἐξ ἑνῆς γραμμῶν ἀποτελούμενων τὸν ἀριθμὸν 664. Τούτων τὰ μὲν 4, 3, 1, 7 καὶ 5 κέρουσι τὸ ὄνομα πτωχοῦ τινος ἀνθρώπου, δολοφονηθέντος ὑφ' ἑνὸς Μονάρχου ἕνεκα τῆς συζύγου του.

Τὰ 3, 6, 4 καὶ 8 τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἰουδαίων.

Τὰ 2, 9, 6, 4 καὶ 5 τὸ ὄνομα πολυγυίου συνεχόμενου μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ τὰ 8, 3 καὶ 6 τὸ ὄνομα μεγάλης τινὸς θεᾶς τῶν Ἑλλήνων. Ὅλα δὲ ὁμοῦ περὶ τὴν πόλιν τῆς Ἰουδαίας.

Ποῖα τὰ πρόσωπα, καὶ ποῖαι αἱ πόλεις;

Δύσει τοῦ αἰνίγματος τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

Κάτοπτρον.

Τὸ ἔωσαν Ἀθηνῶν, Κ. Γ. Δούκας, Π. Ῥομποτάκος, Μαρτιάνθη Δρακοντασιδῆ, Α. Μανταράκης, Μαρτιάνθη Ἀργέντη, Γ. Ν. Ἀβάζος, Ἄλ. Α. Δουρούτης, Ἄλ. Φιλαδέλφει, Γ. Π. Παπακαταφρόπουλος, Ἄγ. Δοτοράτος, Ἐλένη Γ. Σταύρου, Βιργινία Βλαχάκη, Π. Α. Βακαλόπουλος, Α. Πρέκας καὶ Γ. Ν. Φιλέγκας. Ἀηξουρίου, Αἰκατερίνη Βουτσινᾶ, Ναυπλίου, Κ. Ε. Βελίνης. Μεσολογγίου, Κ. Ι. Χατζόπουλος καὶ Ι. Κουρκομελής. Λεωνιδίου, Κ. Θ. Καλλιγᾶς, Νάξου, Ἀνδρονίκου Βάτερ. Αἰγίου, Γ. Π. Κωνσταντινοπούλεως, Π. Μεταξᾶς, Π. Στυλιανῶ, Ν. Ε. Νικολαΐδης καὶ Ἄλ. Γ. Κ. Σμύρνης, Δημ. Στάης.

Δύσει τῆς ἐν τῷ ἴδιῳ φύλλῳ ἀκροστιχίδος.

Δ — εἰλαί
Η — ρα
Α — γμας
Ο — νος
Σ — κερᾶτης } ἄηλος

Τὴν ἔωσαν Ἀθηνῶν, Α. Πρέκας, Κρ. Ἡρ. Μητζόπουλος, Θ. Γ. Σκούφος, Π. Ῥομποτάκος, Α. Ι. Δασκαλάκης, Κ. Γ. Δούκας, Μαρτιάνθη Δρακοντασιδῆ, Ἄρχ. Μανταράκης, Μαρτιάνθη Ἀργέντη, Γ. Ν. Ἀβάζος, Ἄλ. Α. Δουρούτης, Ἄλ. Φιλαδέλφει, Γ. Π. Παπακαταφρόπουλος, Ἄγ. Δοτοράτος, Ἐλένη Γ. Σταύρου, Βιργινία Βλαχάκη, Π. Α. Βακαλόπουλος καὶ Δ. Χατζηδιάκου. Ἐρμούπολεως, Ι. Δ. Μυραγκόπουλος, Ι. Κουρκομελής καὶ Κ. Ι. Χατζόπουλος. Ἀηξουρίου, Αἰκατερίνη Βουτσινᾶ καὶ Σ. Δ. Τσαγκαρόπουλος. Ναυπλίου Κ. Σ. Βελίνης καὶ Α. Ε. Σαϊτηριάδης. Λεωνιδίου, Κ. Θ. Καλλιγᾶς, Νάξου Ἀνδρονίκου Βάτερ. Αἰγίου Γ. Π. Ἀλεξανδρείας Κ. Ἀβραμίδης Γ. Ι. Λυδίδης Κωνσταντινοπούλεως Α. Δ. Ἀποστολίδης Π. Στυλιανῶ. Ἄλ. Γ., Κ. Π. Μεταξᾶς καὶ Ν. Ε. Νικολαΐδης. Σμύρνης Δ. Στέκος.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1. Ποῖος ἔκτισε τὴν Νινευθί;
- 2. Ποῖους ἀδελφούς εἶχεν ὁ Δαβὶδ;
- 3. Μὲ τί ὁμοιάζει ὁ ἐκκλησιαστικὸς τῶν ἑμπαικτην;